

Anarho-sindicalism și limitele sindicalismului

Phil Dickens

2013

Cuprins

Rolul sindicatelor în cadrul capitalismului	3
Limitele activității sindicale	5
Sindicatul revoluționare	6

Rolul sindicatelor în cadrul capitalismului

Limitarea principală a sindicatelor a fost rezumată de către Anton Pannekoek în eseu „Sindicalismul”; Desigur, acțiunea sindicală este luptă de clasă. Există un antagonism de clasă în capitalism – capitaliștii și muncitorii au interese opuse. Nu numai cu privire la problema de conservare a capitalismului, ci, de asemenea, în cadrul capitalismului însuși, în ceea ce privește împărțirea produsului total. Capitaliștii încearcă să își mărească profiturile, plusvaloarea, pe cât posibil, prin tăierea salariilor și creșterea numărului de ore sau intensitatea forței de muncă. Pe de altă parte, muncitorii încearcă să crească salariile și să scurteze orele de lucru. Prețul forței de muncă nu este o cantitate fixă, deși trebuie să depășească un anumit minim de foame; și nu este plătită de către capitaliști din propria lor voință. Astfel, acest antagonism devine obiectul unui concurs, lupta de clasă reală. Este sarcina, funcția sindicatelor de a continua această luptă. Sindicalismul a fost prima școală de formare în virtute proletară, în solidaritate, ca spiritul de luptă organizată. A întruchipat prima formă de putere organizată proletară. În această virtute, sindicatele timpurii engleze și americane, de multe ori au fost pietrificate și degenerat într-o îngustă breaslă corporativă, o stare de spirit cu adevărat capitalistă. A a fost diferit, cu toate acestea, unde muncitorii au trebuit să lupte pentru însăși existența acestora, unde cea mai mare măsură a eforturilor sindicatelor puteau susține cu greu standardul lor de viață, unde forța maximă unei lupte energetice, și a capitalismului tot extins ia atacat. Acolo au trebuit să învețe înțelepciunea că numai revoluția îi poate salva. Astfel încât vine o disparitate între clasa muncitoare și sindicalism. Clasa muncitoare trebuie să privească dincolo de capitalism. Sindicalismul trăiește în întregime în interiorul capitalismului și nu poate privi dincolo de acesta. Sindicalismul poate reprezenta doar o parte, o parte necesară, dar îngustă, în lupta de clasă. Iar aceasta dezvoltă aspecte care o aduc în conflict cu obiectivele mai mari ale clasei muncitoare.

Prin urmare, defectul cheie al sindicalismului este defectul politicii reprezentative. O structură de sus în jos se dezvoltă aproape din necesitate, iar liderii „stau în conferințe cu capitaliștii, negociază asupra salariilor și orelor, punând interese versus interese, la fel ca și interesele societăților capitaliste sunt cântărite una în fața alteia.” Ca atare, „ei învață să înțeleagă poziția capitalistă la fel de bine ca și poziția muncitorului; au un ochi pentru „nevoile industriei”, încearcă să medieze „. Această mediere înseamnă că nu sunt vocea muncii organizate, ci au datoria „de a reglementa conflictele de clasă și de a asigura pacea industrială.” Dincolo de interesele clasei muncitoare, „existența proprie a liderilor sindicali este indisolubil legată de existența sindicatelor.” Astfel, atunci când „conflictele de clasă devin mai clare,” ei riscă să piardă „singura sursă a securității și puterii” în „puterea financiară a sindicatului, probabil, existența sa.” Astfel „ei trebuie să acționeze în calitate de purtători de cuvânt ai angajatorilor, să forțeze condițiile capitaliștilor asupra muncitorilor.” Iar „atunci când muncitorii insistă să lupte în opoziție față de decizia sindicatelor,” ajungem în punctul în care „puterea sindicatului trebuie să fie folosită ca armă pentru a supune muncitorii.” Pentru dovadă a acestui lucru, aveți posibilitatea să examinați de câte ori membrii simpli de sindicat au fost vânduți de către liderii sindicali.

Dar poate cel mai revelator reprezintă sindicaliștii care privesc cu nostalgie și dor la modelul *closed shop* (este o formă de contract de garanție sindicală în care angajatorul este de acord să angajeze numai membrii de sindicat, și angajații trebuie să rămână membri ai sindicatului tot timpul, pentru a rămâne angajați.) În astfel de model, muncitorii trebuie să se alăture sindicatului în cadrul unui anumit loc de muncă, pentru a dobândi și păstra locul de muncă. Natura sa obligatorie ar genera obiecții în rândul anarho-sindicaliștilor, care argumentează pentru organizații voluntare ale muncitorilor – nu numai pe baza acordului liber, dar și pentru că aceste organizații nu au obligația de a răspunde la interesele celor cu nici o alegere, dar să fie un membru. Este de asemenea, parteneriatul cu capitalul luat la extrem,

birocrația sindicatului în esență, luând rolul de menținere a disciplinei muncitorului și gestionarea așteptărilor. Sindicatul nu mai este doar un mediator, ci conducere de nivel mediu. Revenind la problema mai largă a sindicatelor, este evident că acestea nu sunt – și nu pot fi – organizații revoluționare. Pentru un singur lucru, liderii de sindicat sunt dispuși să trădeze membrii, atunci când aceștia împingând o agendă mai militantă, dar acest lucru se va întâmpla de zece ori în cazul în care încearcă să restructureze organizația. Ar poate chiar să unească dreapta și stânga sindicatului în eforturile de a stinge amenințarea auto-organizării. Alte abordări sunt necesare.

Limitele activității sindicale

Și ce dacă sindicatele vor depinde întotdeauna de prevalența capitalismului să existe și să prospere, este acesta punctul pentru care trebuie să ne ferim de acestea? Răspunsul, pur și simplu, sunt membrii simpli. În cuvintele lui Pannekoek, sindicatul „nu este pur și simplu un ansamblu de muncitori individuali; devine un corp organizat, precum un organism viu, cu politica proprie, propriul său caracter, mentalitate proprie, propriile sale tradiții, funcții proprii.” Astfel, transformarea unui sindicat într-un sindicat revoluționar este aproape o imposibilitate, având în vedere interesele pe care le dezvoltă ca o entitate. Cu toate acestea, acei „muncitori individuali” sunt importanți. Pentru că sunt parte a clasei muncitoare mai largi, ale căror interese se află nu într-un mai bine gestionat, „frumos”, capitalism, ci dincolo de asta – într-o societate liberă, fără clase. Ca atare, în cadrul locurilor de muncă deja organizate de sindicate obișnuite, un anarho-sindicalist ar încerca să promoveze participarea în masă și procesul decizional colectiv.

Acest lucru se face ca un membru sau un reprezentant al unor astfel de sindicate pentru un număr de motive. Precum și protecția fiind un membru de sindicat oferă în termen imediat, și infrastructura aflată deja în loc să se ocupe de problemele membrilor individuali (după cum sa menționat mai devreme), dar că încercarea să se construiască un sindicat separatist ar putea avea efecte negative, cum ar fi divizarea forței de muncă în timpul unei dispute, sau spargători de grevă. În timp ce noi suntem în favoarea independenței membrilor simpli față de birocrație, acest lucru nu înseamnă nimic dacă este făcut în costul unității de clasă. Limitele activității sunt, în cele din urmă, la latitudinea individului. Ca o măsură arbitrară, așa spune că acestea corespund cu limitele influenței membrilor simpli în sindicat.

Deci în mod evident, un funcționar cu normă întreagă, care răspunde în fața birocrației și care ia decizii fără mandat democratic este dincolo de aceste limite. Acest lucru este valabil pentru cei numiți în funcții de către un angajator dar și cei (cum ar fi secretarii generali), care sunt aleși. Până la urmă, alegerea lor este în stil parlamentar – ei sunt reprezentanții aleși, să ia decizii în numele membrilor, mai degrabă decât delegați aleși să exprime deciziile luate direct de către membri. Dincolo de asta, depinde de ce rol dai instituțiilor din cadrul sindicatului. Personal, plec de la părerea că mergând dincolo de nivel de ramură vă pune în ape tulburi. Nu să spun că ar trebui să fie evitat cu orice preț, și cu siguranță, ar trebui să cautați să faceți conexiuni dincolo de locala proprie. Dar acest lucru ar trebui să fie o recunoaștere a faptului că, chiar dacă încă deții același loc de muncă și salariu ca și alți angajați, cu cât te duci mai departe de la bază, cu cât te apropii să „devii sclavul sarcinii de a asigura pacea industrială capitalistă – acum la costul muncitorilor, deși ție îți era menit să îi servești.”

Sindicatete revoluționare

Dintr-o perspectivă anarho-sindicalistă, alternativă la această abordare este sindicalismul revoluționar. O mișcare a membrilor simpli, peste comunități, precum și locuri de muncă, bazată pe auto-organizare, democrație directă, și o structură descentralizată, federală. Dar dacă sindicatele nu pot fi transformate – așa cum este alchimia politică – în sindicate revoluționare, cum putem ajunge la acel punct? În cadrul comunităților și locurilor de muncă neorganizate, acestea pot, desigur, apărea de la zero. Dar unde există deja o prezență sindicală, și în special una puternică, încercarea a forma un grup separat și cere oamenilor să se alăture va provoca doar divizări, după cum sa menționat deja. Acesta este motivul pentru care anarho-sindicaliștii agita în cadrul sindicatelor. Și tocmai de la agitația aceea, astfel de forme noi de organizare pot apărea.

Făcând argumente pentru o structură de jos în sus, precum și pentru luarea deciziilor în mod colectiv, pe baza adunării muncitorilor este doar începutul. În cele din urmă, dorim să punem în practică. Acest lucru începe să iasă atunci când vom ajunge la un punct în care suntem capabili de a solicita asemenea adunări de masă, cu toți cei de la locul de muncă – restricționând, evident, spărgătorii de greve și conducerea de la participare. Odată ce acest lucru se întâmplă, putem observa membrii simpli a sindicatului, deconectând de lanțurile birocrăției sus în jos și acționând în mod autonom. Acest lucru va atrage, fără îndoială, mânia șefilor și a sindicatului deopotrivă, din care vom vedea încercare puterea sindicatului să liniștească militantismul muncitor. Dar, prin organizarea în acest mod, muncitorii obțin o idee despre puterea lor adevărată și vor avea încredere în ei înșiși, fără a fi nevoie să se uite la lideri sau reprezentanți „. Din care, prima scânteie a flăcării sindicatului revoluționar apare. Acest lucru nu este în niciun caz o formulă garantată pentru crearea unei astfel de scânteie. Prin definiție, așa ceva nu poate exista pentru crearea structurilor anarho-sindicaliste . Dar există principii de bază și idei, pe care oamenii pot construi, și în acest sens, întinde limitele ambițiilor muncitorilor dincolo de parteneriatul cu capital al sindicalismului.

Biblioteca Anarhistă

Phil Dickens
Anarho-sindicalism și limitele sindicalismului
2013

Preluat la 19.12.2022 de la <https://iasromania.wordpress.com/>

ro.theanarchistlibrary.org